

הוויכוח עם הכלב

בפסח הזה נסעתי לכפר ויתקין. יונה נסעה עם כל בני משפחתה לקפריסין, גלילה נסעה עם כל בני משפחתה ליוון, שי נסע איני יודע לאן ואמירה אספה אותי לסדר כאן סביב השולחן.

למחרת הסדר התנהלו הדברים על פי המסורת. אורי לקח אותי לטיול אצל הפרות ואמירה עבדה בחיסול השאריות. מנוחת הצהרים אצל משפחת ספרים זה עניין גדול - היא לפעמים נושקת לערב. ומה אעשה אני שאיני ישן בצהרים? לקחתי כיסא ישן, שמתי במרכז הדשא בצל עץ הפקאן וליד הכלב אשר לא ישן. והכלב מהיכן?

הכלב היה שם מזמן. כשרק נכנסתי הסביר לי אורי את הכלב. זהו כלב משטרה בלגי לא קטן. הוא ממלא פקודות. אם השוטר נתקל בהפרעה הכלב מחסל אותה לפי העניין.

שמעתי ושכחתי והכלב נשאר איתי כאן.

התחיל לזרזף גשם מעורב ברוח ואני נכנסתי לבניין. כלומר רציתי להיכנס, אבל הכלב עמד לי למכשול. דחפתי קצת כדי לפנות לי מקום לעבור ומצאתי עצמי נצור מכל צדדי בין הטנדר, הכלב והמבוא.

בינתיים התפתחה ביננו מערכת יחסים אני מלטף את ראשו והוא מלקק לי את המשקפיים, אבל את זכות המעבר הוא לוקח כל פעם ראשון. עבר זמן ואני והכלב עדיין כאן. הרגשתי לא נוח אבל אי אפשר לברוח. הכלב חזק וזריז מכל בן אנוש. צעקתי לכוון החלון, אורי! אמירה! שום דבר, אין קול ואין עונה. בסוף צעקתי צא! והכלב יצא.